

Falten més mans blaves a la façana

Crònica



TONI VALL
BARCELONA

Dissabte al matí un policia de paisà passeja per la plaça de la Revolució. Camina pel costat de les cadires d'intercanvi d'idiomes, de l'esplai que està assegut a terra, del matalàs per fer massatges i la paella popular. El col·lectiu Banc Expropiat ha organitzat un matí d'activitats a l'aire lliure que es camuflen entre l'atragada personalitat d'un dissabte al barri de Gràcia. Un veí identifica el policia però s'hi adreça com si fos un veí més i li suggereix que suqui la mà en pintura blava i deixi una empremta pacifista a les parets metal·litzades del Banc Expropiat. Ell hi accedeix i hi estampa la mà blava oberta. Una curiosa paradoxa que exemplifica d'una manera més gràfica impossible l'estrany conflicte entre okupes, veïns i policia que habita a Gràcia des de dilluns passat al matí.

Dissabte és un dia de calma, no aïxí diumenge. La manifestació del migdia s'escalfa de pressa. Un senyor gran, ben entrada la setantena, arriba a la capçalera de la concentració i s'estira a terra. És el Pere Cuadrado, històric lluitador anarquista, que n'ha vist de tots colors, sempre a tots els sidrals, irreductible. Al cap d'una estona el cap de l'operatiu policial l'ajuda a aixecar-se i li recomana que segui i descansi. El Pere m'explica que porta dues pròtesis a les cames i que li costa caminar però que no podia faltar-hi. Al·l'acces de Travessera de Gràcia amb Torrijos els manifestants hi han portat els seus fills, que són a la primera línia jugant a poquíssims metres dels Mossos. Poderosa metàfora pacifista, no es pot negar, però també una manifesta imprudència si s'ha de valorar per la rapidesa i imprevisibilitat amb què durant tres nits consecutives s'ha embolicat la troca. Els ànims no triguen a escalfar-se i per sort els nens ja no hi són.

Una setmana de bojós

Els més encesos llancen aigua i farina al cordó policial i també a la premsa. Una, dues, tres, quatre càrregues, cops de porra i tensió. Un càmera rep un cop de llauna que li fa un tall al front. Un dels lemes que se senten és "La premsa assenyala, la policia dispara", una empanada mental considerable que no ajuda gens ni mica a les nobles reivindicacions d'un col·lectiu, el Banc Expropiat, integradíssim al teixit veïnal i cultural del barri, però afeblit per una política comunicativa opaca i poc empàtica

amb la premsa. Tots al mateix sac, tots som els seus enemics, cap concessió. Culpen els mitjans de comunicació, no es deixen filmar, ni fer fotos, consideren que no expliquem bé la seva posició, però alhora es neguen a explicar-nos-la. Els periodistes, és cert, també podem fer autocrítica i m'hi incloc. Passo per davant del Banc Expropiat una mitjana de cinc o sis cops per setmana. Mai se m'ha via acudit interessar-m'hi per fer-ne cap crònica o reportatge. Només reaccionem quan s'organitza un sidral. Com amb el famós cas dels conflictes racials a El Ejido del 2000 o els disturbis de París del 2005. Ens costa avançar-nos, investigar motius, cercar notícies latents.

Per la xarxa hi corre un vídeo d'allò més eloqüent: una reportera a la recerca del morbo i l'espectacularització pregunta a una senyora gran, veïna del barri, que defensa el Banc Expropiat com a equipament veïnal, ja que l'hem estat pagant tots –el famós i polèmic lloguer pagat per l'anterior Ajuntament amb diner públic–. La periodista, disgustada amb la resposta, la deixa amb la paraula a la boca i se'n va a cercar altres veus més adequades amb les seves pretensions.

Parlo amb el Jordi i la seva família, que viuen al portal del costat del Banc Expropiat. Porten una setma-

na de bojós i n'estan tips, però no cal que ningú els expliqui de qui és la culpa de la violència nocturna, ho saben perfectament: de la cinquantena d'individus encaputxats que actuen amb mètodes de guerrilla urbana militaritzada i que fan anar els Mossos de corcoll perquè coneixen molt millor que ells el territori que trepitgen. El Lluís Cabrera, ànima del Taller de Músics, interlocutor incansable entre agents socials i polítics, viu just davant del Banc. Res s'escapa de la seva mirada d'àguila. Considera que la legítima defensa de la propietat privada d'una persona –el propietari del local desallotjat– no hauria d'implicar que la propietat privada d'unes quantes dotzenes –els veïns afectats pels cordons policials, els comerciants que han hagut de tancar– se sotmetin a unaangoixant i prolongada incertesa.

És interessant saber que alguns edificis de la zona tenen la consigna de deixar els portals oberts quan hi ha corredisses i càrregues policials. Així, qui ho necessiti pot refugiar-s'hi. Hi ha consciència de solidaritat amb el Banc Expropiat. Llàstima que hagi sortit de mare, llàstima del diàleg de sords. Llàstima que el que transcendeixi sigui la violència. Falten mans blaves a la façana del Banc. Siguin de qui siguin. —



Els manifestants es van asseure al voltant del Banc Expropiat passades les 10 del vespre, un cop els Mossos van desacordonar la zona. MANOLO GARCÍA